

[Poul Claussen.]

grønthandlerne og ikke hos apotekerne. Det er den klassiske måde at skaffe sig vitaminer på, vistnok også den bedste, og statens husholdningsråd må kunne give nogle gode råd i den retning. Med hensyn til kontrol ved datostempling af pakningerne med vitaminpræparater vil jeg sans rancune gøre den bemærkning, at det nytter ikke noget at datostemple pakningen, hvis der ikke har været noget i den i det øjeblik, man stemplede datoen på den.

Der er faldet mange flere bemærkninger, men det er uoverkommeligt at omtale dem alle. Jeg vil dog gerne til den højtærede minister sige et par ord; det ville være meget apropos i denne sag også. Jeg skal gøre det kort, og det vil væsentligt dreje sig om de økonomiske forhold.

Jeg vil gerne om den afgiftsform, der indeholdes i forslaget, sige til den højtærede minister, at jeg ikke er spor imponeret af ministerens tal; de sagde nemlig ikke noget som helst, og de sagde navnlig ikke noget som helst i den retning, ministeren troede. Man kan godt opdele apotekerne i grupper og beregne deres afgift efter det ene og det andet forslag og få grupper, der er omtrent lige store, men alligevel vil man være udsat for, at der er meget store svingninger, fordi mange apoteker kan have bevæget sig op og mange ned i grupperne, og at tallene er nogenlunde ens, siger intet som helst om, at en bestemt afgift ikke har givet meget store udsving i forhold til den forudgående. Så meget om de tal.

Om selve afgiftssystemet vil jeg sige, at det har allerede været erkendt gennem mange år, at det, man kalder monopolet, som imidlertid er en koncessionsordning, der gav apotekerne et fast marked og altså også en fast eller rettere en vis indtægt, måtte bevirke, at man pålagde de samme apotekere en afgift. Det er noget, man i 60—70 år har været klar over; afgiften har bare haft forskellig form. Oprindeligt gik man ganske enfoldigt ud fra den tanke, at for at betale en afgift var det nødvendigt, at man havde haft en vis indtægt. Det er man gået helt bort fra. Den højtærede ministers forslag, der lægger hovedvægten på omsætningsafgiften, går i så høj grad væk herfra, at jeg ikke synes, det er helt forsvarligt. Senere fik man en todelt af-

giftsform, hvorved man prøvede på nogenlunde retfærdig vis at dele afgiften i en omsætningsafgift og en afgift af nettoudbyttet, hver svarende til ca. 50 pct. af det provenu, man tilsigtede. Nu har man foreslået en tredelt afgiftsform, hvorefter omsætningsafgiften tæller på to fronter. Det, der oprindeligt var en nettooverskudsafgift, kalder man nu en nettoafgift, og det vil jeg indrømme er en meget berettiget betegnelse, for den har ikke noget med overskud at gøre.

Om det hele vil jeg gerne sige, at det syn, der dikterer et sådant forslag, hviler på den forkerte forudsætning, at omsætningen er et mål for en standardindtjeningsmulighed — et grundforkert dogme, som apotekerkommissionen har fastslået eller mener at have fastslået. Omsætningstallet alene som udtryk for en standardindtjeningsmulighed er en fiktion, og man kan derfor ikke udnytte det på den måde, som kommissionsforslaget foreslår. Jeg vil derfor meget håbe, at man må kunne forhandle sig til visse ændringer på det område.

Hvad den førnævnte såkaldte nettoafgift angår, er det en meget mærkelig og meget kunstfærdig beregning, man foretager. Man bruger altså ikke dette overskud, som det er, men dertil lægger man udgifterne til husleje og vedligeholdelse i henhold til de deklamationer, der er indsendt, og eventuelt driftstilskud efter § 49. Derefter trækker man grundafgift og omsætningsafgift fra og kommer så til et tal, hvoraf man altså beregner en afgift, som man af en eller anden grund kalder nettoafgift; jeg ved ikke, hvad det er netto af, det er ikke nemt at begribe. Det er en mærkelig beregning; og den er oven i købet vanskelig. Det er et meget stort arbejde for dem, der skal regne det ud, navnlig da disse udgifter, der skal reguleres med husleje og vedligeholdelse, ikke kan fastsættes, før man har fået samtlige deklamationer ind fra samtlige apoteker i Danmark og regnet gennemsnittet ud. Den beregning er så indviklet, at det forekommer mig, at det ville være meget opportunt at fritage apotekerfondens beregnere for den, så meget mere som allerede den nugældende beregning af afgiftsordningen viser, at apotekerfondens regnekunst ikke ligefrem er førsteklases. Jeg kan for mit eget vedkommende nævne